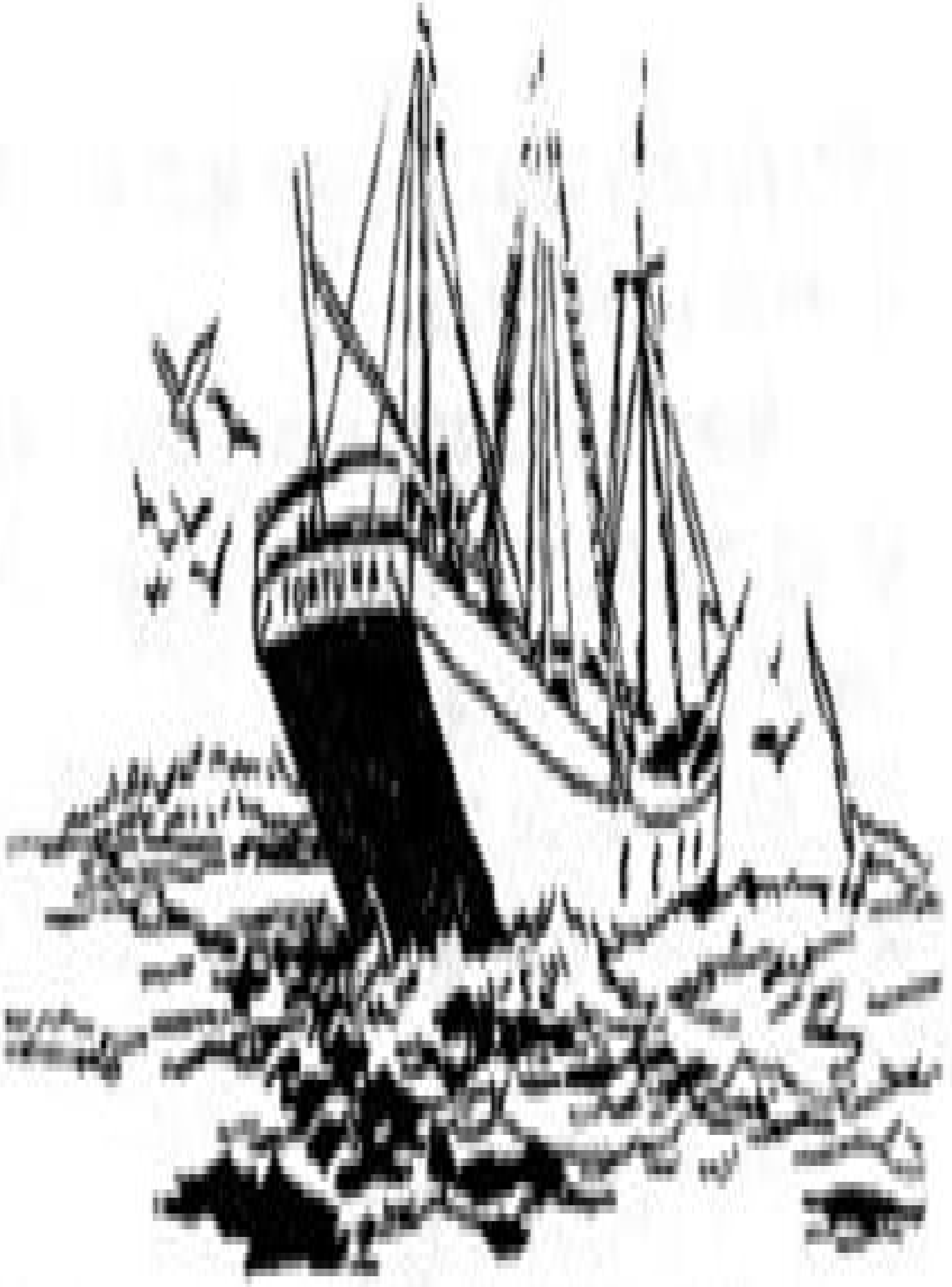

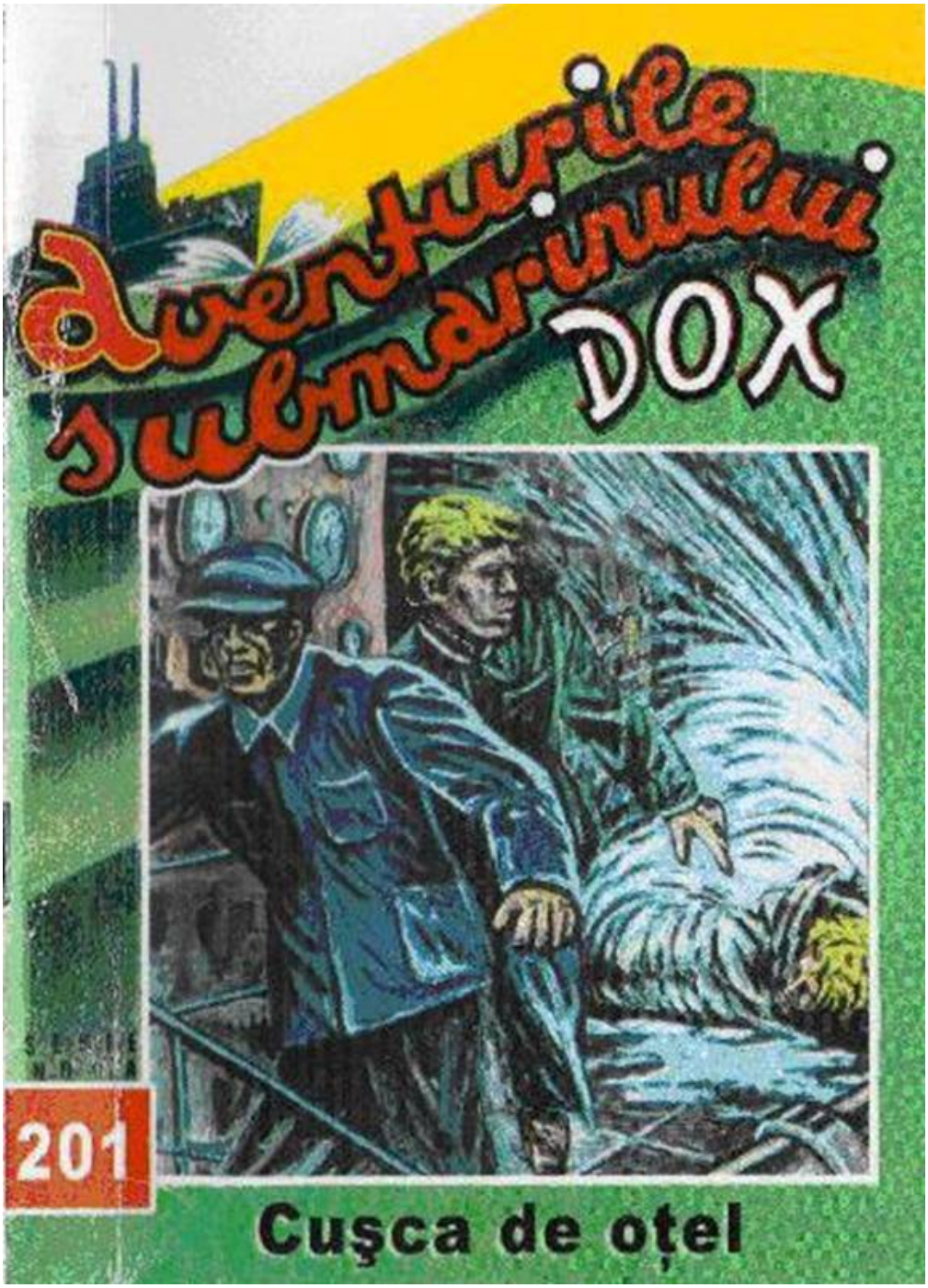
Aventurile submarinului DOX
201
Cuşca de oţel

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 201

CUŞCA DE OŢEL

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
SCUFUNDAREA FORTUNEI

AŞA O NOAPTE NU S-A MAI VĂZUT de mult. Taifunul se revărsa urlând peste punte. Valurile înalte biciuiau suprastructurile vasului, izbeau în scări şi în coş, zgâlţâiau cu o forţă titanică antena dintre cei doi stâlpi ai dispozitivului de încărcare. Cerul era negru. Din când în când, luna răzbătea pe după câte un nor cuprins într-un zbor fantastic. Spectacolul care se arăta era înspăimântător. Bucăţi de lemn mari şi mici dansau pe valurile înalte cât casa, pe cer se arătau nori cu figuri crispate şi nori sfâşiaţi iar pe mare o navă mică care se lupta din toate puterile cu marea înfuriată, scârţâind din toate încheieturile, dansa ca o minge aflată în puterea mării înfuriate şi a elementelor maturii dezlănţuite.

În cabina mică şi îngustă a radiotelegrafistului se aflau trei oameni înghesuiţi: căpitanul, cârmaciul şi unul din cei trei pasageri care cu „FORTUNA" voiau să ajungă de cealaltă parte a strâmtorii Makassar.

— Imposibil căpitane strigă cu o voce tare şi totuşi acoperită de vuietul sinistru al oceanului şi de urletul furtunii cârmaciul Jerichis. Cum ar fi posibil când antena noastră este ruptă? O treabă al dracului căpitane!

Căpitanul Andersen îl dădu la o parte şi se aşeză la aparate. Îşi puse căştile la urechi cu mâinile tremurânde şi a început să învârtească butonul scalei. Faţa lui brăzdată a luat o expresie îngrijorată şi totodată era încordată. Ascultă atent, roti butonul scalei, ascultă din nou atent.

— Aveţi dreptate! Căpitanul şi-a scos căştile şi le aruncă puternic pe masă, încât acestea s-au rostogolit şi au căzut de pe masă jos. Nimeni nu le-a mai ridicat.

Cei trei cu căpitanul în frunte, s-au grăbit să iasă din cabină şi au urcat în faţă la cabina cârmaciului, ţinându-se de balustrada de aramă a scării.

Dar, vai nu mai menţineau cursul!

La vorbele scoase cu dificultate de către căpitanul Andersen, cârmaciul ridică din umeri, fără să înţeleagă ceva din spusele căpitanului. Acesta arată spre roata cârmei i-a dat drumul şi spuse:

— Am pierdut cârma! Lanţul s-a blocat. Roata nu se mai mişcă!

În acea clipă un trăsnet urmat de un val a făcut vasul să se cutremure şi să se culce pe o parte.

Un matroz în luptă cu furtuna veni alergând şi-i strigă căpitanului.

— Căpitane, noi credem că ar trebui să ne urcăm în bărcile de salvare şi să părăsim vasul. Din cauza vuietului puternic al furtunii nu s-a înţeles nimic din cele spuse de matroz. Dar din mimica sa şi din gesticulaţiile mâinilor sale se putea înţelege ce voia să spună. Vuietul furtunii făcea să nu poată fi auzit.

Căpitanul Andersen se uită înainte cu o privire fixă, la suprastructura punţii, la singurul coş al navei, la mare, la norii grei ce se îngrămădeau deasupra capului său şi la cârma distrusă. Faţa lui tresărea sub ticuri nervoase.

— Nu! spuse el, după câteva clipe de tăcere.

Toţi l-au privit uimiţi.

— Nu ne mai putem menţine nici o oră, căpitane! strigă disperat cârmaciul Jerichis. Şi Mr. Farrow este de părere să lăsăm bărcile la apă!

— Nu! Căpitanul scutură energic din cap, semn că orice comentariu era inutil.

Cârmaciul era un irlandez roşcovan, cu o figură hotărâtă, ce părea să fi trecut prin multe.

— Căpitane, atunci rămâneţi singur! strigă el, lângă urechea lui Andersen, făcând mâinile pâlnie, este sinucidere curată, pricepeţi? Noi coborâm în bărci!

Înainte ca Andersen să poată reacţiona, matrozul a fugit înapoi la scară pentru a ieşi pe punte şi a se urca în barcă.

În ultimele patru ore de când dura taifunul George Farrow nu a spus mai mult de trei propoziţii. La început a fost jos în dormitorul comun, unde Petre se căznea să-l doftoricească pe Lu Wang, care era scuturat de friguri, cu comprese cu whisky. Când izbucni furtuna, care era aşteptată încă de dimineaţă. George îşi oferi serviciile de radio telegrafist.

Radiotelegrafistul navei stătea în pat suferind de malarie, nefiind în stare să-şi facă munca. Căpitanul nu a ezitat prea mult şi-l acceptase ca radiotelegrafist. George a luat loc în faţa aparatelor şi luase legătura cu câteva nave şi cu două staţii de coastă.

Un vas încărcat cu lemne ceruse ajutorul, motorul acestuia fiind defect. George a transmis semnalul SOS mai departe. După trei ore se anunţară patru cargouri şi un vas de pasageri care au preluat o parte din echipajul vasului cu lemne şi încercau să-l remorcheze. Curând a izbucnit taifunul.

George asculta în eter apelurile SOS. Un vas cu pânze a cerut ajutor. I s-a rupt catargul cel mare iar doi oameni au căzut în apă. Un vas cu cărbuni anunţă că are o spărtură şi comunică că va încerca să ajungă în portul Palu din insulele Celebes.

George trebuia să asculte şi să răspundă neîncetat. Vasul „FORTUNA” fiind o navă lentă şi ne având o bună

flotabilitate, în mod evident, nu putea participa direct la salvarea navelor. Dar în timp de furtună, era un lucru important să transmiţi mai departe apelurile primite, pentru ca alte nave mai rapide şi mai bine echipate să le poată da ajutorul necesar celor aflaţi în situaţie disperată.

Acum şi George a considerat necesar să-i explice căpitanului situaţia reală în care se găseau.

Andersen se purta mult prea bizar. Trebuia să-şi dea seama în ce pericol se află vasul şi că cu toată experienţa sa marinărească, „FORTUNA" nu mai poate fi salvată. Nava era puternic înclinată. Fiecare val smulgea plăci şi bucăţi mari din suprastructura vasului, continuându-şi opera de distrugere a celor precedente.

— Căpitanul, n-are nici un rost, spuse George înghiontindu-l pe Andersen, ştiu că sunteţi de şase ani pe FORTUNA şi că vă este foarte greu să vă despărţiţi de vasul dumneavoastră. Dar de ce să vă sacrificaţi inutil viaţa?

Ochii căpitanului care până atunci nu scosese nici o vorbă, se dilatară. Se uită cu o privire de compasiune şi asprime la Farrow.

— Veniţi! spuse el, făcându-le semn cu mâna lui George şi cârmaciului. George a crezut că Andersen, după agitaţia prin care a trecut, nu mai raţiona ca lumea. Cârmaciul ridică din umeri. Avea aceeaşi impresie. Privi îngândurat la navă.

— Încă un sfert de oră, părea să spună privirea pe care i-o aruncase lui George. Încă un sfert de oră şi nava FORTUNA se va scufunda. Înainte de a se înclina prea tare spre babord trebuie să eliberăm bărcile de salvare, căci altfel va fi prea târziu.

Cu grabă neobişnuită pentru el, Andersen îi trase după el pe George şi pe cârmaci spre cabina sa. Mai târziu George s-a mirat cum de au reuşit să ajungă până la intrarea spre culoar. Valuri succesive se rostogoleau peste vas, stânjenindu-le paşii. Uneori nici nu se puteau vedea între ei. Erau scufundaţi în beznă, în ploaie şi în valuri.

Coşul navei părea a fi o bucată de tablă, având un singur scop: de a distruge totul. El pendula încoace şi în încolo lovind tot ce-i stătea în cale: scripeţi, părţi din suprastructură şi scândurile punţii. Catargul din faţă s-a rupt de la mijloc, vârful său a produs o gaură mare în puntea vasului.

În mod curios pe George nu-l preocupa atât pericolul care-i ameninţa pe toţi, cât purtarea bizară a căpitanului, altminteri om corect şi raţional. Încă cu două ore înainte de izbucnirea taifunului Andersen a fost foarte liniştit. A dat ordine precise, a determinat poziţia navei şi a ordonat timonierului cursul

navei. S-a interesat de starea sănătăţii radiotelegrafistului şi de cea a lui Lu Wang.

George nu a găsit nici un răspuns la întrebările care şi le-a pus. L-a urmat la pupă pe Andersen, urmat de cârmaciul Jerichis, care nu scotea o vorbă. Jerichis a fost angajat pe FORTUNA de curând şi era prima lui cursă pe acest vas. Era un om tăcut, de-abia scotea câteva cuvinte pe zi. Din actele sale reieşea că condusese în calitate de comandant un vas, care se pierduse într-un taifun. Cum armatorul îi atribuise o parte din vină, nu a mai găsit post de comandant decât pe cel de timonier. Echipajul comenta că el nu s-a obişnuit cu noua sa situaţie şi de aceea devenise impasibil, dispreţuind moartea şi pericolele. Poate că era adevărat. Aşa cum se comporta el, era atitudinea unui om care nu se teme nici de moarte şi nici de diavol, ba mai mult, pe ultimul mai cu seamă îl căuta chiar.

Andersen deschise uşa cabinei sale, le-a spus lui George şi lui Jerichis să intre apoi închise uşa cabinei sale. Aprinse lampa şi se aplecă să scoată de sub pat o ladă mică. Ochii îi scânteiau. Arătă spre ladă şi întrebă:

— Ştiţi să păstraţi tăcerea?

La aşa ceva George nu s-a aşteptat. Căpitanul nu părea să aibă în mod normal ceva secrete.

— Clar, răspunse Jerichis, uitându-se dezinteresat. Acest dezinteres îl observă şi George. Jerichis a venit doar la ordinal căpitanului, aşteptând doar să vadă ce era de făcut. George a dat un răspuns asemănător, privind la lădiţă şi apoi în ochii căpitanului.

— Daţi-mi mâna!

Era ceva ceremonios, a găsit George. Andersen a dat mâna mai întâi cu timonierul, după aceea cu George. Acesta a văzut cum căpitanul i s-a uitat cercetător în ochi.

— Această ladă n-are voie să dispară cu nici un chip, continuă Andersen. Nu ştiu ce conţine. Doar că viaţa a vreo doisprezece oameni depinde de aceasta. Aţi auzit ceva de „SFERA DE OŢEL”?

George şi Jerichis au scuturat din cap. Acum erau convinşi că uzul raţiunii căpitanului a fost deranjat. Aşa vorbea doar un fantezist, cineva a cărui minte şi simţuri nu mai funcţionau normal. George a vrut să-i spună lui Jerichis să părăsească cabina cât mai repede, pentru că afară erau cu siguranţă lăsate primele bărci la apă.

— Am jurat să duc lădiţa la destinaţie şi să nu spun nimănui nici un cuvânt despre aceasta, continuă Andersen. Apoi s-a oprit şi ascultă. Un surâs crispat i-a apărut pe faţa lui palidă.

— Acum se lasă la apă bărcile. Apucaţi Jerichis! Farrow deschide uşa! Am cuvântul dumneavoastră că veţi tăcea,

indiferent ce se va întâmpla.

Aşa ceva i se întâmplase doar rareori lui George. Totul era ireal. Privi cum Jerichis şi Andersen ridicară lădiţa. Părea a fi foarte grea. Măsura cam un metru lungime şi jumătate de metru lăţime şi tot jumătate de metru înălţime.

Timonierul nu părea să fie preocupat de ladă. O ţinea cu putere împreună cu Andersen şi au dus-o spre uşa deschisă de George. Abia la uşă Jerichis a pus o întrebare pe un ton nepăsător:

— Trebuie cărată cu grijă?

— Da şi nu, a fost răspunsul, sunt componente de aparate, dar bine împachetate.

— Şi unde trebuie să ajungă această ladă? întrebă George.

— La sfera de oţel, a fost răspunsul.

— Dar ce-i aceasta? a mai dorit George să afle, cuprins de curiozitate.

Andersen a vrut să răspundă, dar nu a mai putut vorbi. Se clătină pierzându-şi echilibrul, din cauza navei care a fost scuturată atât de puternic încât pereţii în mod normal verticali, pentru o jumătate de minut deveniră orizontali. George a fost lovit de lambriurile de lemn, pe când Jerichis purtând singur lada grea ajunse în genunchi lipindu-şi spatele de perete.

Abia atunci adat drumul lăzi.

Doi marinari cu făclii în mâini veneau de-a lungul holului.

— Căpitane ne scufundăm! Bărcile sunt deja la apă! strigă unul dintre ei, care ţinea o bocceluţă sub braţ cu lucrurile pe care voia să le salveze.

Celălalt a văzut lada şi crezând că este bagajul căpitanului se aplecă după ea.

— Hai căpitane! Toţi sunt adunaţi sus pe punte.

Alergă de-a lungul holului şi în sus pe trepte. Puntea era înclinată şi inundată mereu de apă. Acum s-a văzut că doar trei dei cele patru bărci erau lăsate la apă. A patra s-a zdrobit de corpul vasului.

— Barca unu! răsună vocea căpitanului în furtună.

Şapte marinari au coborât pe scara de frânghie şi se aşezară pe bănci şi apucară vâslele. Sau îndepărtat cu toate puterile de vasul condamnat. Preţ de câteva clipe s-a părut că marea dezlănţuită va zdrobi mica ambarcaţiune apoi distanţa dintre barcă şi navă s-a mărit treptat.

— Cel puţin deocamdată este în siguranţă s-a gândit George.

Pe urmă şi-a amintit de Petre şi Lu Wang. Îi căută din priviri. Ceva mai încolo stătea Petre cu umerii săi laţi şi cu spatele lipit de un scripete. În faţa lui era ghemuit şi învelit într-o pătură, udă leoarcă de apă, micul chinez.

Din câţiva paşi George a fost lângă prietenii săi.

— Cum se simte Lu Wang.

Petre a dat din mână.

— Mai bine dar este foarte slăbit, păru că spune el, în barcă!

— Îţi ajut, spuse George, dându-şi părul ud din faţă. N-avea rost să vorbească mai tare pentru că vuietul elementelor naturii dezlănţuite îi acoperea vocea.

Puţin mai târziu l-au dus pe Lu Wang la balustradă. Între timp echipajul celei de a doua bărci coborî în barcă. Au mai rămas pe punte căpitanul, un marinar mai în vârstă, timonierul Jerichis, George, Petre şi Lu Wang. Andersen se ţinea cu ambele mâini de balustradă, pentru a nu fi smuls de furtună de pe vas şi se uita disperat la marea care fierbea. Lângă el se afla lada ce trebuia salvată cu orice preţ. La stânga li, la un pas de el se ţinea de balustradă Jerichis. Amândoi au urmărit cum se îndepărta cea de a doua barcă de vas.

Marinarii vâsleau din toate puterile ca să se îndepărteze de vasul, care se înclina tot mai mult, iar la lumina făcliilor de la prora şi pupa bărcilor ofereau un aspect sinistru. A venit un val care a ridicat barca până aproape la înălţimea catargului rupt al „FORTUNEI” după care a dispărut în spatele muntelui de apă.

— Acum! Andersen se apleacă simultan cu Jerichis, ridică lada şi se urcă peste balustradă. Andersen, căruia furtuna i-a smuls chipiu, se ţinea cu mâna stângă de scara de frânghie iar cu cealaltă strângea lada. În spatele lui, cu corpul aplecat înainte, îl urma Jerichis, ţinând de celălalt capăt al lăzii.

George şi marinarul au aşteptat ca Petre şi Lu Wang să coboare, după care coborâră şi ei.

Ajunşi în barcă cu toţii sau apucat să vâslească, mai puţin Lu Wang. Barca s-a mai izbit odată de corpul navei, pe urmă a fost luată de val. O scândură din laterala bărcii s-a rupt, trosnind cu putere. Apa intră în barcă. De barcă se apropiase un val uriaş. Acesta ridică barca ca pe o coajă de nucă pe creasta lui, iar George a văzut silueta „FORTUNEI” cum devenea tot mai mică. În faţa lui George era lada. Era toată udă. La lumina singurei făclii arăta gălbuie ca şi feţele marinarilor care vâsleau pentru a-şi salva viaţa.

Andersen vâslea lângă Jerichis. Aveau feţele crispate. Toţi aveau un singur gând, salvarea de la moarte. Oare vor putea ei să manevreze barca prin marea agitată? Era de mirare cum reuşeau cu barca să evite izbiturile puternice ale valurilor.

Barca s-a umplut cu apă, care ajungea deja până la genunchi. Iar lada misterioasă plutea şi ea în apă.

În timp ce vâslea pe George îl preocupau câteva întrebări.

Ce era în ladă? Ce este Sfera de oţel? Ar fi vrut să vorbească cu Petre dar era imposibil. Oare s-a scufundat nava? O fi prin apropiere vreun vas care să-i salveze? Unde erau celelalte două bărci? Toate aceste întrebări i se perindau prin capul lui George, în timp ce vâslea şi arunca apă din barcă şi observându-l atent pe Andersen şi Jerichis.

Peste o oră un val a stins făclia. Încercarea de a o reaprinde era inutilă. Spre dimineaţă furtuna a încetat. Când soarele a luminat cerul nu se mai simţea nimic. Doar o briză puternică sufla în feţele înfierbântate şi obosite ale oamenilor. Marea mai era încă neliniştită, dar valurile nici pe departe nu mai erau aşa de mari ca în cursul nopţii.

Andersen puse vâsla în barcă şi-a dat părul din faţă pe spate şi îi spuse bucuros lui George:

— Am reuşit!

— Am reuşit! răspunse George dând din cap. După care aşează şi el vâsla în barcă ca şi căpitanul. La fel făcură şi ceilalţi. Acum îşi şterseră feţele obosite şi pline de apă şi sudoare după care şi-au privit palmele pline de băşici şi zdrelite.

— Apă! spune Jerichis şi caută sub banca de la cârmă. Recipientul. L-a găsit dar din nefericire rabla recipientului s-a găurit şi apa s-a scurs toată. Jerichis îşi freacă buzele uscate şi a făcut o mişcare nepăsătoare cu mâna.

— Oare unde suntem? îl întreabă Petre pe Andersen. Încotro vâslim?

Andersen a scos busola din buzunar, a curăţit-o de apă, a potrivit roza vânturilor.

— Trebuie să o luăm spre vest, răspunse el, într-acolo şi întinse mâna în direcţia respectivă.

Jerichis scutură din cap.

— Acolo ajungem în marea Sunda, căpitane, zise el. S-ar putea să treacă şi trei săptămâni până să ne găsească cineva. Andersen zâmbi. Privi spre ladă. Apoi îşi întinse braţele şi trase lada mai aproape de el şi se uită la ea aproape cu afecţiune.

— Suntem la mai puţin de trei mile marine de Sfera de oţel. Şi până când nu am predat lada la destinaţie, totul este fără importanţă.

— Eu şi Jerichis v-am dat cuvântul de onoare că vom tăcea, spuse George pe un ton energic, din partea mea cereţi-l şi de la ceilalţi trei care sunt aici, dar spuneţi-ne în sfârşit despre ce este vorba!

Andersen a dat afirmativ din cap.

— Este altfel de cum m-am aşteptat, răspunse el, trebuie evident să ştiţi. În caz de forţă majoră cuvântul de onoare nu

mai contează. Important este să ajungă acolo unde este aşteptată.

Apoi Andersen le-a povestit istoria „SFEREI DE OŢEL”.

II
SFERA DE OŢEL

DACĂ PE HARTĂ s-ar trasa nişte linii mai întâi de la Gilling pe insula Flores la Kota Baru, pe insula Land – ce ţine de Borneo – şi apoi de la Makassar, pe Celebes, la mica localitate de coastă Sabamban, pe Borneo, cele două linii s-ar întretăia cam la mijlocul sudului strâmtorii Makassar. La vest şi la nord de acest punct sunt câteva insule mici, în parte nelocuite. La sud-vest, dar mai departe, este grupul de insule Kejtil, locuit mai ales de olandezi şi de indigeni.

Nici o linie maritimă nu trece prin acel punct. Nici pescari sau vase de agrement care nu au rute stabilite nu se apropie de el. Doar peşti şi uneori câte o pasăre rătăcită, obosită, aduc ceva animaţie acelui loc neglijat din lume.

De câteva luni din apă a ieşit ceva ciudat, care de la distanţă semăna cu o geamandură care se legăna în valuri. Aceasta văzută de la distanţă părea a fi ancorată de fundul mării. Uneori se ridicau norişori, vizibili doar de la distanţă mică, pe care vântul permanent prezent îl risipea repede.

Un observator mai atent ar fi văzut mai multe. De exemplu, faptul că ciudata geamandură, care aici nici nu-şi avea rostul, nu era ancorată cu lanţuri sau cabluri de oţel, ci printr-un tub gros, cam de un metru, care cobora vertical în apă. Nu i se vedea capătul, căci şi când marea era limpede se putea vedea doar la maximum zece metri adâncime.

Pe când Andersen le povestea tovarăşilor săi istoria sferei de oţel, la marginea de sus a geamandurii s-a deschis o uşă şi în cadrul ei a apărut un cap. O pereche de ochi deschişi la culoare a privit atent de jur împrejur. Omul ţinea la ochi un binoclu cu două mâini şi scruta zarea. Omul a rămas cam zece minute la punctual său de observaţie, după care trase trapa, pe care o închise şi dispăru în interiorul tubului. Ca şi cum n-ar fi fost nimic viu în apropiere, geamandura continua să se legene pe valuri.

Omul însă coborî între timp în interiorul tubului gros de oţel servindu-se de nişte bare transversale nituite la o anumită distanţă una de alta. Este greu de spus cât timp i-a trebuit să coboare. Omul se mişca cu siguranţă căci se vedea că nu o făcea pentru prima dată. Faţa lui era palidă. La lumina micilor lămpi electrice montate în interiorul tubului se putea recunoaşte oboseala, deznădejdea şi îngrijorarea adânc întipărite pe faţa sa. Omul era încă tânăr, dar părul de un blond deschis încărunţea la tâmple. Faţa lui era slabă, obrajii căzuţi.

După un timp ajunse jos, într-un loc la care de jos răzbătea o lumină vie încât micile becuri păreau roşcate. Omul ajunse la o deschizătură şi coborî pe o scară de metal până la podeaua de metal a unei încăperi de mărime medie. Omul s-a oprit puţin şi părea să cugete încordat. Arăta ca un moşneag sleit de puteri. Acest aspect era întărit de lumina intensă din interior.

Deodată s-a deschis o uşă mică de fier. În cadrul ei s-a ivit un alt om, nu prea înalt, îndesat, având o faţă colţuroasă şi urâtă.

— Ei? asta a fost totul ce ia ieşit din gură.

— Nimic! răspunse celălalt cu un vizibil efort. Nu ştiu ce…

Îndesatul a făcut câţiva paşi rapizi spre el, aşa că-şi întrerupse fraza.

— Şi dacă nu vine nimeni? Dacă ne abandonează? Am ştiut de la început că treaba se va termina aşa.

Blondul cel înalt l-a privit cu dispreţ şi scutură din cap.

— Nu Jim, dacă tatăl meu spune că vine, atunci vine. A venit totdeauna când l-am chemat. Şi acum el ştie că viaţa noastră este în pericol. Cel numit Jim tuşi uşor, ca omul care nu crede că trebuie să răspundă. Colţurile gurii i s-au lăsat dispreţuitor în jos.

— Joe spune să părăsim cât mai repede Sfera de oţel, spuse acesta pe un ton aspru. Dacă tu vrei, poţi rămâne. Noi în orice caz…

— Şi cum vreţi să plecaţi, întreabă blondul. În jurul nostru nu este decât apă şi oţel, nu avem bărci cu care să plecăm, spuse el descriind un cerc cu braţele.

— Avem butoaiele de benzină, din ele putem face o plută.

Blondul tresări.

— Butoaiele sunt pline, spuse el printre dinţii încleştaţi.

Jim râse furios.

— Atunci le vom goli.

— Şi maşinile noastre? Fără benzină nu merg motoarele. Blondul tot nu înţelegea ce voia să spună celălalt.

— Ah, alea, făcu Jim, ridicând din umeri. Dacă taică-tu nu aduce aparatele, Sfera de oţel se va pierde oricum. Dar nu putem aştepta atâta. Până să ducem butoaiele sus durează câteva ore. Începem mâine cu asta. Priceput?

Blondul sări ca ars în sus.

— Nu! strigă el cu o voce care l-a făcut pe celălalt să tresară. Cât timp sunt în stare să comand rămâne totul aşa cum ne-am înţeles. Cum ne-am înţeles nesiliţi de nimeni Jim! Să nu uiţi asta! N-are nimeni voie să dezerteze, doar dacă-l lasă nervii şi aşa i se pare lui mai nimerit.

Se întoarse şi plecă cu paşi hotărâţi spre o uşă după care a dispărut.

Jim se uită după el. Faţa îi tresărea de ticuri nervoase. Părăsi încet încăperea prin uşa prin care intrase.

— Încăpăţânatul dracului, mârâi el, după ce se întoarse la cei doi camarazi pe care înainte i-a părăsit Nici o logică, cu toate că nu mai sunt şanse ca vasul să vină mâine. Am fi văzut de mult semnalele de fum prin care bătrânul Andersen îşi anunţa sosirea.

Ceilalţi doi erau ocupaţi cu nişte aparate Când a venit Jim îşi puseră uneltele deoparte.

— I-ai spus că noi vrem să plecăm? întreabă Joe.

— Nu vrea, răspunse Jim.

— Şi ce spune el, că noi avem nevoie de butoaiele de benzină? întreabă Tommy ca şi Joe, acesta arată destul de insignifiant.

Cei doi erau, ca şi Jim, tineri ingineri, care se asociaseră cu tânărul Andersen, când acesta le-a dezvăluit planurile sale. Era vorba de a folosi în scopuri energetice curenţii maritimi şi diferenţa de temperatură dintre suprafaţa şi fundul mării. După mai multe lucrări preliminare s-au apucat de muncă, în mijlocul strâmtorii Makassar. Un vas chinezesc le-a adus cele necesare construcţiei. După zile grele de muncă încordată, au reuşit să lase la apă Sfera de oţel şi setul de tuburi cu geamandură. Asta a fost cu luni în urmă. După terminarea lucrărilor chinezii s-au întors la Şanhai, iar discreţia lor era sigură.

Andersen şi prietenii săi s-au apucat de lucru. Satisfacţia lor era justificată prin progresele pe care le-au făcut. Doar rezerva lor de alimente trebuia completată din când în când. Atunci luau legătura prin radio cu nava FORTUNA al cărei căpitan era tatăl lui Anderson şi care a avut o importantă contribuţie la construirea Sferei de oţel. Şi-a învestit toate economiile sale în munca fiului său. Iar el urmărea cu atenţie şi dragoste progresele realizate de fiul lui. Primele rezultate erau minunate, deoarece s-a reuşit utilizarea energiei mării prin întrebuinţarea mai multor aparate şi instrumente şi să se răspundă cu această ocazie la mai multe întrebări ale ştiinţei şi ale cercetătorilor.

De câteva săptămâni însă, relaţiile dintre Anderson şi prietenii săi s-au schimbat. Alimentele s-au stricat. Ne mai având bani suficienţi la ultima vizită, căpitanul Anderson adusese doar puţine lucruri, Până acum foamea se mai putea suporta. Mai greu era că tânărul Anderson le cerea colaboratorilor săi intensificarea eforturilor pentru terminarea lucrărilor.

— În şase săptămâni ei trebuiau să fie în măsură să arate lumii ce au făcut, spunea el, în şase săptămâni trebuie să terminăm lucrările.

— Imposibil, răspunse Jim, nu ajunge nici de două ori atât timp.

— Trebuie să ajungă! Şase săptămâni aşa rămâne!

Aşa apăru între ei prima divergenţă serioasă de păreri, iar a doua zi cearta s-a înteţit.

— Ne trebuie aparate noi de măsură şi piese de schimb pentru motoare spune Jim. Ia legătura cu tatăl tău, dar s-a întors cu o faţă disperată de la radioemiţător.

— Tata se va ocupa de bani, spuse el. În două săptămâni ar putea fi aici, dar nu a putut promite.

— Am spus doar! strigă Jim; suferea acum de rău cu nervii. Singurătatea, staţionarea îndelungată sub apă, la mare adâncime, munca obositoare, toate acestea l-au afectat atât pe el cât şi pe ceilalţi.

— Ce-i asta? întreabă Andersen uitându-se cu hotărâre la colegii săi.

— Asta înseamnă că totul este o prostie, am avut prea puţine mijloace ca să terminăm această lucrare aşa de mare. Ne-am implicat cu tot ce aveam, dar pentru Sfera de oţel era necesar un consorţiu bancar, oameni cu capital solid, care…

— …care cumpără totul şi lasă oamenii fără muncă, îi spuse Andersen furios, ştiu cum gândeşti. Dar am eu părerea mea şi anume că munca noastră trebuie să folosească tuturor. Cu staţia noastră energetic şi cu altele având acelaşi principiu, vrem să facem deşerturile roditoare, să se câştige terenuri pentru colonişti. Vrem să producem electricitate şi energie, să le facem oamenilor existenţa mai uşoară. Vrem să ducem în junglă lumină şi energie, să-l exploatăm resursele. Dacă îşi bagă nasul societăţile cu capital, băncile, întreprinzătorii şi profitorii va fi altceva.

Jim a dat neglijent din mână.

— Noi suntem tehnicieni, ingineri şi nu ne interesează ce va fi mai târziu cu ceea ce am elaborate şi construit.

— Din contra! se îndârji Andersen, este de datoria noastră să ne îngrijim ca munca noastră să fie în beneficiul tuturor, nu numai în cel al câtorva acţionari. Aşa m-a învăţat tatăl meu şi el avea dreptate mereu.

— Tatăl tău nu este în stare să procure banii necesari cumpărării câtorva instrumente, spuse Jim.

Atunci a explodat bomba. S-ar fi ajuns la violenţă între Andersen şi Jim, dacă acesta din urmă nu s-ar fi reţinut. Din acea zi prietenia lor a fost lezată iremediabil. Cu fiecare

ocazie izbucnea ura progresivă ce o resimţea Jim faţă de Andersen.

Acum cei trei oameni şuşoteau. Jim încerca să-i convingă să plece.

— Este un avertisment, nu ne lasă să luăm butoaiele spuse el, dar trebuie să plecăm, altfel se va întâmpla o nenorocire. Manometrele de presiune nu mia funcţionează bine. Ne trebuie altele noi. Dacă nu le primim, nu ştim când Sfera de oţel este înafara pericolului. Ştiţi cum a fost cu o lună înainte. Dacă nu ne-ar fi avertizat monitorul de presiune, s-ar fi rupt blindajul Sferei de oţel de deasupra panourilor de comandă şi ne-am fi înecat.

Joe şi Tommy au dat din cap aprobator. Da, a fost o noapte grea şi rea, în urmă cu patru săptămâni. Pe fiecare centimetru pătrat al peretelui al Sferei de oţel, care servea oamenilor ca locuinţă şi loc de muncă se exercita presiunea mai multor kilograme de apă. Peretele exterior al Sferei de oţel avea un diametru de aproximativ treizeci de metri şi era dintr-un oţel tras, dar totuşi exista pericolul ca într-un anumit punct oţelul să fie rupt de către presiunea apei. Acest pericol se putea preveni, dacă instrumentele de măsură funcţionau corect, putând avertiza la timp pericolul. Câteva din ele s-au uzat cu timpul şi trebuiau înlocuite, iar căpitanul Andersen urma să le aducă.

— Astăzi a telegrafiat că vasul „Fortuna” se află în mare pericol. Furtună, zise Tommy.

— Şi apoi s-a întrerupt legătura, adăugă Joe, cred că s-a scufundat şi nu o s-o mai vedem niciodată.

— Şi eu cred la fel prieteni, spuse Jim dând din cap şi de aceea şi pentru că Andersen refuză să-şi dea seama, propun să plecăm.

— Evident, strigă Joe.

— Clar, adaugă Tommy, întrebarea este cum? Dacă el nu poate să se despartă nici de Sfera de oţel şi nici de benzină.

— Atunci îl vom sili, strigă Jim, am suportat împreună toate greutăţile. Nu vreau să zic că Andersen şi-a făcut un regim preferenţial. Dar este obsedat de ideea lui, nu-i pasă de viaţă. Eu însă vreau să trăiesc şi încă mult.

— Şi noi! Joe şi Tommy au dat aprobator din cap.

Andersen a deschis uşa.

— Ce se întâmplă? strigă el, văzându-i cum stăteau cei trei inşi inactivi. Doamne, peste două ore pornesc dinamurile iar voi sunteţi ca în concediu.

Jim ridică din umeri.

— Şi dacă nu pornesc? spuse el apăsat ridicându-şi sprâncenele. După cum am spus plecăm!

— Ba rămâneţi! răspunse Andersen tăios, vreţi să distrugeţi munca noastră când este aproape gata? Aţi înnebunit? Tatăl meu…

— S-a scufundat de mult cu Fortuna azi noapte pe timpul taifunului.

— Trăieşte, ştiu! Vocea lui Andersen aproape că tremura. Se apropiase mult de cei trei, să nu zici aşa ceva! Trăieşte şi va veni. Trebuie doar să aşteptăm.

— Până ce Sfera de oţel va fi strivită şi noi vom fi înecaţi, spuse Joe, care era roşu la faţă şi-l privea furios pe Andersen. Ambiţia noastră nu merge până acolo, ca să fim mulţumiţi postmortem, când se va spune: „tineri cercetători îşi riscă şi îşi sacrifică viaţa pentru opera lor”. Aşa cum stau lucrurile, treaba este clară. Până la noapte putem spera că vine tatăl tău. Telegraful este mort, precis s-a scufundat. În acest caz aparatele sunt pierdute. Fără ele este imposibil să măsurăm presiunea, aşa că în fiecare clipă se poate întâmpla ceea ce orice copil ar observa, doar tu nu, Andersen. Acest lucru vrem să-l evităm. Jim ţi-a spus cum. Nu te putem sili să vii cu noi şi tu. Pe noi însă n-o să ne împiedici.

S-a făcut linişte. Doar un zumzet care venea din sala maşinilor se auzea.

Andersen a pornit generatorul de forţă ca să încarce acumulatoarele, care serveau la iluminat. Pentru pornirea lor era necesară benzină care se folosea drept combustibil. Deoarece încercările privind curenţii marini nu se încheiaseră încă.

Andersen scutură serios din cap.

— Nu mă pot dispensa de benzină, spuse el, dacă vreţi să plecaţi, vă rog! Eu nu vă pot opri, cu toate că am promisiunea voastră de a rămâne până la terminarea lucrărilor.

— Avem nevoie de butoaie! răbufni Jim. Altfel nu putem părăsi Sfera de oţel.

Poate că cearta pentru butoaie ar mai fi durat, de n-ar fi intervenit ceva neprevăzut. De jos, de la maşini, s-a auzit un trosnet puternic. Bucăţi mari de fier izbiră peretele despărţitor. Oamenii au fugit spre scară. Jim era cel mai în faţă, sări la comutatorul central şi-l smulse afară. Distrugerea făcută era groaznică şi era cauzată de un mic şurub, care slăbise şi intrase în angrenajul unui motor, unde a fost blocat. Cum transmisia prin pinioane era frânată, motorul funcţionând mai departe rupse cu o forţă teribilă carcasa acestora. Roţile dinţate au fost aruncate afară şi au rupt un conductor electric, care a provocat un scurt circuit şi aprinse câteva cârpe de bumbac.

De la acesta s-a aprins un şnur izolat în cauciuc, cauzând cel de al doilea scurt circuit. Un fum gros invadă mica încăpere. Peste tot erau risipite componente de motor, cioburi de sticlă şi două lămpi mari. S-a scurs acidul sulfuric. Acum acesta a început să corodeze duşumeaua de metal, cu o eliberare de gaz. Peste tot mirosea a cauciuc ars, a cârpe cu ulei aprins şi a vapori de acid.

— Aceasta însemna că la noapte vom sta fără lumină, zise Jim cu mâinile în şolduri. Acumulatoarele de zi rezistă doar până la ora nouă seara, chiar dacă le mai încărcăm acum.

Andersen stătea mut şi privea dezastru. Aprecia disperat pagubele. Jim avea dreptate. Chiar dacă reuşeau să repare părţile distruse, noaptea trebuia să o petreacă fără lumină.

Aceasta însemna douăsprezece ore de muncă pierdute. Atât dura, până ce acumulatoarele erau din nou încărcate. Din diferite motive, curentul produs nu se putea lua direct de la dinam.

Jim i-a pus mâna pe umeri lui Andersen.

— Renunţă! spuse el aproape prietenos. Acesta a fost un semn. Nu o dată o muncă lungă şi grea, cu perspective de succes s-a dovedit ca fiind inutilă. Ne-am supraevaluat puterile.

Andersen i-a dat mâna la o parte. N-ar fi trebuit să o facă, prin acest gest a distrus şi ultimul rest de prietenie.

— Numai pe voi trei v-am supraevaluat, strigă Andersen nervos, doar pe voi! Am crezut că mă pot baza pe voi. Acum văd că m-am înşelat, dar v-o spun: n-am să las Sfera de oţel să cadă pradă mării din cauza voastră. Veţi rămâne. Voi avea grijă ca butoaiele de benzină să rămână aici şi nimeni să nu iasă decât peste cadavrul meu. Mi-e prea valoroasă munca de până acum, ca să vă permit s-o distrugeţi, doar că numai aveţi nervii să mai aşteptaţi câteva zile.

Andersen ieşi. Apoi şi-a amintit că a lăsat un aparat care nu putea fi mult timp nesupravegheat. Din uşă le mai strigă:

— Fiţi raţionali băieţi! Nu vă spun cu răutate! După care a dispărut Cei trei au făcut ordine în sala de acumulatoare. Tăcerea era apăsătoare. Ei l-au înţeles pe Andersen dar nu erau de acord cu el. Nu aveau încredere în sine, în munca lor. Munca grea i-a uzat. Doar un lucru le-ar mai fi menţinut puterea de a mai rezista: speranţa în FORTUNA pe care doar Andersen o mai avea. Dar şi aceasta se mistuise şi lui Andersen nu-i intra în cap acest lucru. Bătrânul Andersen era desigur un marinar încercat. Dar atunci de ce nu a răspuns ieri la apelul radio? Desigur, putea fi şi un deranj al staţiei radio de pe vas. Dar atunci ar fi văzut astăzi nava. Căpitanul Andersen obişnuia să trimită o barcă încărcată cu alimente şi

cu lucruri necesare la geamandură, iar drumul ei dura pre, după ce în prealabil FORTUNA îşi anunţase prezenţa prin semnale de fum şi lumină.

Dar, în mod sigur FORTUNA s-a scufundat, luând cu ea instrumentele şi piesele de schimb atât de necesare pentru a mai putea rămâne.

— Oare ne va împiedeca să golim butoaiele cu benzină? întrebă Tommy.

— Să nu crezi, spuse Jim, n-are ce face, el este singur iar noi suntem trei. Şi nici nu este puternic.

— Acesta este în stare să moară pentru Sfera de oţel, exclamă Tommy nervos, mişcându-şi buza de jos şi a spus că nu va renunţa aşa de uşor la Sfera de oţel!

Jim a dat din mână.

— Lăsaţi-mă numai pe mine, spuse el, vă asigur că pe seară va fi totul gata. Până atunci ne prefacem că nu s-a schimbat nimic. La treabă! Nu-i necesar să ne îngreunăm evadarea şi să-l înfuriem în plus pe Andersen.

Aşa rămâne. Jim era acela dintre cei trei, care în afara capacităţilor ştiinţifice îi depăşea la capitolul sânge rece şi decizie.

Tommy şi Joe îl şi recunoscuseră în mod tacit ca şef. Tot ce zicea şi făcea el le părea a fi mai nimerit.

Andersen s-a întors după un timp şi i-a găsit pe cei trei la lucru. Reparaseră cât s-a putut defectele din sala de acumulatori, iar acum se ocupau de măsurile zilnice necesare. Andersen a dat din cap:

— Scuzaţi-mă pentru vorbele mele de mai înainte, spuse el.

— Nu-i nevoie, Andersen! Ai fost doar nervos, spuse Jim, dând din mână.

Când Andersen plecă din nou, el era convins că cei trei s-au liniştit.

Cu un efort sporit încercă din nou să ia legătura radio cu FORTUNA. Nici nu-i trecea prin cap că vasul ar fi putut fi victima unei furtuni. Era atât de sigur de lucrul său, încât nici nu a luat în seamă avertismentul lui Jim, privitor la pericolul presiunii, nu l-au putut mişca. Dacă FORTUNA nu răspundea. Era de mult pe fundul mării şi locul unde s-a scufundat era acum luminat de un soare. Cerul era albastru cu nori albi, ca şi cum taifunul care a bântuit n-ar fi fost decât un vis urât.

III
CĂUTAREA PERICULOASĂ

— ŞI ACUM ŞTIŢI CE ESTE CU SFERA DE OŢEL, îşi încheie căpitanul Andersen povestirea, uitându-se pe rând la însoţitorii săi. Până acum doar un om îmi cunoştea secretul acesta era radiotelegrafistul de pe vasul meu. El lua legătura cu fiul meu şi cu el mergeam eu cu barca până la locul de muncă al acestuia. Ştiu că echipajul meu a făcut tot felul de presupuneri, poate m-a socotit nebun, că vâslesc câteva mile, însoţit de radiotelegrafist în plină mare.

Marinarul a dat din cap. Pe faţa sa se citea uimirea faţă de cele auzite.

— Aşa este căpitane, spuse el, noi ne-am gândit la orice. Mulţi credeau că vreţi să faceţi sondaje şi căutaţi epava vreunui vas vechi cu aur. Alţii însă gândeau că aţi pierdut acolo pe cineva drag, vreun fiu, sau aşa ceva. Unii însă credeau în toate acestea doar proştii ziceau… nu, mai bine nu spun.

Marinarul s-a oprit din vorbărie şi rânji. Căpitanul Andersen adăugă:

— Că sunt nebun, aşa v-aţi gândit. Nici eu nu v-o iau în nume de rău.

Toată treaba este mau mult decât neobişnuită, a dat el din cap.

— Dar eu pot să înţeleg, spuse George, cum s-ar fi putut face altfel? Fiul dumneavoastră avea dreptate când spunea că trebuie să rămână secret, altfel s-ar fi năpustit tot felul de persoane la această descoperire, ca să-şi sporească mai mult averile. Şi cunoaştem prea bine ce ar fi ieşit din aşa ceva. Dar o întrebare căpitane, Ştiu ce important este să fie dusă acolo lada. Mai importantă este întrebarea unde sunt celelalte două bărci ale FORTUNEI. După tot ce ne-aţi povestit este vorba de ore şi de zile. Nu sunt inginer, dar sunt sigur că fiul dumneavoastră nu v-a chemat urgent în mod neîntemeiat, la grabă.

— Aşa este! răspunse Andersen cu grijă în voce, dacă băiatul îmi telegrafia că este nevoie urgent, atunci înseamnă că era vorba de toată lucrarea şi de viaţa a patru oameni, de sub mare.

Petre a dat din cap aprobator.

— Aţi spus mai înainte, căpitane, că suntem doar la câteva mile de ei, interveni el, este posibil să-i găsim? Vreau să spun geamandura este vizibilă de la depărtare?

— Nu, a fost răspunsul lui Andersen care privea busola. Ne putem orienta doar după poziţia soarelui şi după compas.

George l-a privit îngândurat.

— Deci ne va trebui noroc în căutarea pe mare şi încă pe mai multe sectoare.

— Da, răspunse căpitanul. Altminteri era simplu. Totdeauna înainte de a lăsa barca la apă, calculam poziţia, dar acum n-am putut lua decât compasul (busola). La graba şi teama dinainte părăsirii FORTUNEI nu m-am gândit la hărţi şi la tabelele trigonometrice.

— Şi noi am fi făcut la fel, a recunoscut Petre, mă mir că mai puteţi raţiona căpitane, ştiind în ce pericol se află fiul dumneavoastră dacă nu primeşte la timp piesele de schimb.

În tot acest timp cârmaciul Jerichis a tăcut. Acum însă zâmbi şi scoase din buzunar un obiect pe care-l întinse căpitanului.

— Trigonometrul! strigară cu toţii într-un glas. Lui Andersen şi i se umeziră ochii. Îi întinse mâna şi zise:

— Vă mulţumesc că v-aţi putut gândi la aşa ceva, domnule Jerichis…

Acesta a dat din cap vrând să pară să spună… ce mare lucru. Dar se vedea cât era de bucuros.

George s-a dus la Lu Wang, care devenise mai vioi. Dormise mai toată durata călătoriei pe furtună. Febra i-a scăzut, Se uita atent în jurul său şi asculta încordat Sfera de oţel şi nu o casă?

— Cu cât apa este mai adâncă cu atât creşte presiunea, explică George; ai văzut scafandri. Costumul şi casca de scufundare au forma sferică cea mai rezistentă la presiunea apei. De aceea tânărul Andersen şi-a construit staţia submarină de cercetare în formă sferică. De la sferă urcă un tub solid de oţel care se opreşte la nivelul apei în altă sferă care se poate deschide. În tub sunt alte tuburi cu scop de aerisire, de evacuare a aerului viciat şi de adus aer proaspăt în încăpere.

— Ca în poveste! spuse Lu Wang, făcând ochii mari.

— Poveştile sunt adesea reale, Lu Wang, spuse Farrow; a fost cândva un mare scriitor numit Jules Verne. Multe din cele închipuite de el au devenit realitate.

Sfera de oţel a lui Andersen nu este nici ea o noutate.

— Dar dacă ajungem prea târziu? strigă Lu Wang, dacă cei patru oameni trebuie să se înece că nu primesc lada la timp?

George l-a mângâiat pe obraz pe micul chinez.

— Nu te mai gândi la aşa ceva Lu Wang. Prin asemenea gânduri doar ne neliniştim şi nu realizăm nimic.

Între timp Andersen, Jerichis şi Petre au determinat cu aproximaţie coordonatele locului unde ne aflam. Rezultatele

nu erau de loc încurajatoare. Distanţa până la Sfera de oţet era de cel puţin nouă mile marine.

— Nouă mile! spuse Petre frecându-şi bărbia nerasă, o distanţă al dracului de mare. Dacă noi… şi se întrerupse, arătând cu mâna întinsă şi având privirea fixă spre ceva deschis la culoare ce apăruse din apa întunecată a mării.

— Un rechin! strigă Jerichis, lăsând în jos hârtia umezită, pe care o ţinuse în mână şi pe care erau rezultatele făcute.

— Dumnezeule, un rechin strigă matrozul ridicându-se brusc, aşa că barca a început să se clatine, vine spre noi!

Se vedea clar cum rechinul lung de trei patru metri şi-a schimbat direcţia şi biciuia apa cu coada-i musculoasă se îndrepta spre barcă.

— Ţineţi cârma pregătită, strigă George. Nu era primul rechin cu care avea de furcă, dar amintirile asemănătoare îi aduseră sângele în cap. Nici un cutter mic de pescuit nu asigura o apărare bună în faţa unui rechin care era mereu flămând şi agresiv. Acum în mica barcă situaţia era şi mai periculoasă. De ar fi avut cel puţin un pistol sau o puşcă!

Petre stătu cu vâsla ridicată, gata de a lovi. Următoarele secunde le părură ca nişte ore.

Preţ de câteva minute, rechinul înotă în jurul bărcii. Îi vedeau uneori aripioarele când venea, biciuind apa cu coada li schimbându-şi direcţia.

Lângă Petre stăteau cârmaciul, matrozul, George şi căpitanul. Chiar lângă ei, Lu Wang nu se pitea să se implice la apărare căci era prea slab şi mai dura până să-şi revină. Privea mişcările rechinului.

Nimeni nu se clintea, toate privirile erau aţintite la rechinul care se apropiase de barcă. Oare va ataca barca? Odată a vrut să atace… Petre strânse din dinţi şi ridică vâsla mai sus. Dar se pare că rechinul aştepta.

Nu prea-i dădea ghes să atace prada. Pentru el barca cu cei dinăuntru era cam mare, poate o balenă, deci un adversar de temut.

Oamenii stăteau nemişcaţi şi nu ştiau ce se petrece în acele secunde în creierul rechinului. Stăteau cu toţi nemişcaţi, aproape pe locurile lor, pe când barca dansa domol pe valuri.

— Acum George, fii atent! strigă Petre, întorcându-şi capul deoarece nu-şi putea părăsi locul. A văzut cum rechinul s-a repezit la prora bărcii spre George. Acesta izbi apa cu vâsla aproape razant de capul rechinului. Stropi de apă i-au sărit în faţă.

Rechinul nu a văzut venind lovitura. Simţi doar agitarea apei sub violenţa loviturii. Coada sa mai izbi odată apa, provocând vârtejuri.

Apoi rechinul se scufundă şi a dispărut în adânc. Înainte ca George să poată din nou ridica vâsla cea grea cu ambele mâini, o izbitură zgâlţâi barca. Andersen scoase un strigăt, scăpă vâsla din mâini şi se prinse de marginea bărcii. Prea târziu! Şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în apă, cu mâna dreaptă ţinându-se de barcă. Jerichis cu Petre s-au repezit la el şi într-o secundă l-au tras afară din mare.

Dar unde era rechinul? Nimeni nu se gândea că tocmai a avut loc o acţiune de salvare, foarte grea şi periculoasă, atât pentru căpitanul Andersen cât şi pentru cei doi. Aici era vorba doar de secunde.

Au trecut mai multe secunde de încordare. Dar rechinul era invizibil. Se vedeau doar câteva bule de aer, ce urcau în sus semn că rechinul înota la adâncime şi lateral de barcă.

Apoi a apărut din nou, cam la cincizeci de metri de barcă.

— Vine iar, strigă matrozul, la naiba căpitane, n-aş mai fi dat nici un cent pe viaţa dumneavoastră când aţi căzut în mare.

— Nu vine spuse George, îi e teamă. Poate a mai făcut o experienţă neplăcută cândva cu vreo barcă.

George a avut dreptate, câteva minute rechinul a mai descris cercuri după care nu a mai fost văzut. Jerichis puse vâsla înapoi în barcă şi căută biletul. Acesta plutea pe apa din barcă, dar Jerichis a pus piciorul pe el şi scrisul a fost şters.

O muncă grea a devenit inutilă.

— Nu-i nimic, repetăm calculul spuse Andersen. Era la fel de ud ca şi noaptea precedentă.

Faţa şi mâinile îi erau zdrelite. Un ochi înroşit. Nu a dat însă nici o atenţie acestui fapt. Cu mâinile tremurătoare şi-a îndreptat instrumentul de măsură spre soare, soarele era deja la orizont. Nimeni nu ştia când va putea fi văzută geamandura. Andersen cu ochii aţintiţi în direcţia de mers, a văzut primul geamandura.

George se gândea, privindu-l cât se poate schimba un om în astfel de clipe. Căpitanul cărunt, rănit, cu părul vâlvoi devenise un tânăr energic, care numai putea aştepta clipa să ajungă la geamandură.

Vâslea mult aplecat înainte, cu toată forţa. Lui îi era indiferent că se uda pe el şi pe ceilalţi, aruncând stropi de apă pe ei. Vedea doar geamandura, acolo sub nivelul mării la o adâncime mare trăia fiul său. Faţa lui era luminată de o speranţă. Nu avea nici o îndoială că nu va ajunge prea târziu.

George şi Petre au schimbat o privire între ei. Aveau acelaşi gând. Întârziaseră doar mai mult de o zi şi o noapte. Şi care au fost după cum spunea căpitanul, ultimele apeluri radio:

— Veniţi, repede marea striveşte Sfera de oţel! Veniţi repede, nu mai rezistăm nici douăzeci şi patru de ore!

IV
CATASTROFA

ÎN INTERIORUL SFEREI DE OŢEL aproape s-a întunecat. Pentru a economisi curentul pentru lucrările importante ale lui Andersen de peste noapte, majoritatea lămpilor au fost stinse.

— Sfera de oţel a fost cuprinsă de un zumzet încet şi de un tremur uşor. Urmau să fie făcute ultimele teste, care să aducă rezultatele şi dovezile finale, care să dovedească utilitatea construcţiei. Andersen era leoarcă de sudoare. Făcea totul singur, calcule, citiri de rezultate de pe instrumentele de măsură, regla motoarele şi presiunile.

— Jim, Jim! vocea tânărului cercetător răsună prin sala centrală. Apăsă nişte butoane cu scop de amplificare a sunetelor. Jim însă nu venea.

— Unde este! La dracu! Andersen scrise un număr, acţionă un heblu şi se uită nervos la uşă. Acum era necesar ca Jim să fie la post, întrucât munca ce urma nu se putea face decât în doi. Ori acesta nu a întârziat nici odată până acum nici un minut. Munca în echipă era singura posibilitate, deoarece fiecare minut trebuia folosit. De luni de zile timpul de dormit şi de mâncat a fost redus la minimul.

Andersen încerca în mod repetat să-l cheme pe Jim. Oare ce se întâmplase?

Andersen se sperie. Oare ce s-a întâmplat, s-a defectat un cablu? Dacă este aşa, atunci trebuie reparat şi Jim trebuia adus. Asta ar fi durat cam o jumătate de minut, dar acest jumătate minut era deosebit de important. Nu se puteau lăsa aparatele nesupravegheate nici o jumătate de minut căci atunci se va întâmpla catastrofa. Ar fi de ajuns doar câteva variaţii de presiune pentru ca presiunea exterioară a apei să zdrobească pereţii.

Andersen renunţă să-l mai strige pe Jim. Se sculă şi alergă repede spre uşa dublă. O deschise şi o închise iarăşi după sine. Acum se afla în aţa numită ecluză de presiune. De obicei rămânea câteva minute acolo, ca să-şi adapteze presiunea sângelui la presiunea mult crescută din încăperea alăturată. Acum Andersen nu se mai gândea la durerile de cap, la sângerările nazale, la plesnirea micilor vase de sânge din ochi. Se gândea doar că Jim trebuia să vină, dacă nu voia să pericliteze rezultatele muncii lor de luni de zile. Peste o clipă Andersen a deschis uşa şi a vrut să intre în mica încăpere de comandă, unde trebuia să fie Jim, pentru a supraveghea motoarele. Inginerul s-a retras speriat.

Camera era goală. Unul din motoare mai lucra, celălalt era oprit. Lângă el cartea din care Jim citea de obicei. Acum cartea era închisă. Pe ea era pusă o cheie pentru şuruburi. Andersen la început a crezut că visează. S-a întors când s-a simţit brusc înşfăcat de două braţe. Când a întors capul, l-a recunoscut pe Jim. Lângă el erau Joe şi Tommy.

— Ce vreţi… Nu a putut spune nimic mai departe. I se ţinea ceva moale în faţa nasului şi a gurii. Mai simţea cum îi sunt legate mâinile. Lupta a fost disperată. Andersen se zbătea din răsputeri, dar nu a putut nici măcar să strige, ci doar un geamăt răguşit a ieşit din pieptul său. Adversarii ajunseră încet în camera de ecluză. Iniţial cei trei oameni avuseră altceva de gând, dar Andersen trăgea cu atâta forţă spre locul lui de muncă părăsit, că nu putea fi stopat. Uşa ecluzei a fost deschisă cu o lovitură de picior. În acel moment presiunea a început să se egalizeze. Curentul era atât de puternic încât cei patru au fost aruncaţi înainte. Abia după ce s-a produs egalarea presiunii a încetat vuietul.

Acum apune soarele s-a gândit în mod curios Andersen. Cu toate că în acea situaţie acest gând era deplasat. A avut presimţirea că nu va mai vedea soarele. Apoi i-a venit alt gând. Încă două minute şi catastrofa se va produce. Vom fi nimiciţi cu toţi.

Precis s-au ţicnit. Nu simţea nici o ură contra lor, a celor care-l legaseră şi-i astupaseră gura, cu toate că nu ştia că ei voiau să-l ia cu ei. Munca a fost grea, ne-am supra evaluat puterile, a fost ultimul lui gând, înainte de aş pierde cunoştinţa.

— Gata? întrebă Jim, era leoarcă de sudoare.

— Gata! răspunseră într-un glas Joe şi Tommy. Tu trebuie…. Mai voi să spună Tommy dar Jim l-a întrerupt.

— Tommy îl cară pe Andersen. Noi doi cărăm sus butoaiele. Repede!

Aruncă o privire scurtă asupra aparatelor de măsură şi Jim s-a îngrozit.

— Într-un minut intră apa în Sfera de oţel! Acolo, da! Vedeţi fisura? Nici nu termină bine vorba când, cu un vuiet sinistru, apa pătrundea în încăperea de lângă tabloul de comandă. La început puţin dar în câteva secunde, spărtura s-a mărit şi apa a început să inunde implacabil încăperea.

Pe când încercau să fugă şi-au dat seama că pe Andersen nu-l mai puteau lua cu ei. Fiecare era preocupat de propria persoană. Îi stăpânea doar un gând, cum să ajungă mai repede sus la geamandură, unde se puteau o vreme adăposti şi să fie într-o oarecare siguranţă.

Între timp barca cu căpitanul Andersen ajunse la geamandură. George, Petre şi cu Lu Wang au coborât în Sfera de oţel prin geamandură pe scările din interiorul tubulaturii.

Deodată s-a auzit o comandă scurtă şi puternică.

— Stai! Celor trei li s-a oprit respiraţia când văzură siluetele apărute ca din ceaţă înaintea lor şi auziră somaţia.

— Ce s-a întâmplat aici? Omul de acolo este în apă!

George era cel care vorbise. Dintr-o singură privire George observă că omul era legat. Într-o clipă George îl prinse pe Andersen şi-l dezlegă şi sprijinit de Petre l-a tras pe Andersen spre uşă.

Jim şi Joe se urcaseră sus pe tub ca şi cum ar fi fost goniţi de fantome. Mai târziu nu-şi mai aminteau la ce s-au gândit.

Nici nu au putut spune că i-ar fi văzut pe George, pe Petre şi pe Lu Wang. Abia când au ajuns în barcă au reuşit să-şi revină.

— George, apa! strigă Petre. Podeaua sălii era deja inundată. Trebuie să încercăm să astupăm fisura.

— Imposibil! mai putem încerca doar să-l ducem sus pe omul acesta. Câţi au fugit? Trei. Deci aici jos n-a mai rămas nimeni.

Lu Wang se aplecă peste Andersen care încă nu-şi revenise.

— Mr. Farrow, omul mort, spuse el.

Petre şi George nu-i dădură atenţie. George bagă în buzunar toate hârtiile pe care le vedea.

— Poate că sunt calcule de neînlocuit, gândi el. Petre îl ajuta, luând şi câteva instrumente pe care le credea el de valoare, care însă erau prezenta în toate institutele mai importante de fizică.

George se mai uită odată în jur, apoi sări prin apă până la Andersen pe care, cu mari eforturi îl susţinea Lu Wang ca să nu fie cu capul în apă. Petre şi-l ridică pe umăr. Părăsiră şi ei în fugă încăperea şi urcară în sus pe tub. Petre cu Andersen pe umăr era în faţă.

V.
LA UN FIR DE PĂR

CÂND JIM ŞI TOMMY ajunseră în geamandură, căpitanul Andersen strigă fericit.

— Fiul meu trăieşte! Slavă domnului, fiul meu trăieşte!

Jim se uită rătăcit în jurul său şi râse. Un râs groaznic care-l înfiorară până şi pe Jerichis, care de obicei nu se prea lăsa impresionat. A înnebunit, gândi el.

Jim coborî primul în barcă. Andersen care-l cunoştea îi întinse mâna. Jim şi-o retrase pe a sa şi scutură serios din cap.

— Butoaiele spuse el sunt încă… jos. Apoi râse răguşit. Dar nu ne mai trebuiesc, iar Andersen…

Căpitanul îi scutură puternic de umeri.

— Unde este fiul meu Jim? Ce s-a întâmplat? În numele cerului.

Jerichis se aplecă spre Andersen.

— Este nebun, nu vedeţi căpitane?

— E… cum este? Căpitanul se uită cu asprime la cârmaci.

— S-a ţicnit căpitane! O fi trăit ceva groaznic.

Acum intră Joe în barcă şi l-a dat pe Jim la o parte, urmat de Tommy, care era ca şi el tăcut şi închis în sine. Nu râdeau dar nu erau nici serioşi. Feţele lor le erau lipsite de orice expresie.

Se putea cel mult spune că arătau obosiţi, ochii şi mersul lor îndeosebi însă ţinuta. Cum văzură băncile din barcă se şi aşezară pe ele, închiseră ochii şi păreau că dorm.

Cu expresia indescriptibilă pe faţă, căpitanul Andersen îl privea pe Jim şi pe ceilalţi doi. Când îi văzuse ultima oară ei erau plini de elan de muncă şi speranţe. Andersen murmură ceva dar nu-l înţelese nimeni.

Jerichis îi puse o mână pe umăr şi-i spuse:

— Poate că acolo jos s-a întâmplat ceva, care i-a tulburat aşa de rău pe aceştia trei.

Jim râdea. De această dată a avut un râs strident, aproape a batjocură. Abia mai târziu au aflat că acel râs era al unui om care nu mai era în toate minţile, el nu mai ştia ce spune şi face. Şi Andersen s-a stăpânit cu greu, când înşfăcându-l pe Jim, îl întrebă:

— Unde-i fiul meu? Nu râde! Răspunde! Unde este fiul meu? Vă aduc….

În Jim s-a născut ceva ca şi încăpăţânarea. Nu înţelegea ce-i spune căpitanul dar a început să se apere şi să se smulgă din mâinile ce-l ţineau.

Barca a început să se clatine. Marinarul care ţinea capătul funiei prin care barca era fixată de inelul de fier al

geamandurii voi să-i vină în ajutor căpitanului său, scăpă funia din mâini, iar barca a fost luată de valuri şi începea să se îndepărteze de geamandură.

Jerichis şi Andersen încercară să-l tempereze pe Jim, care izbea orbeşte în jur, dar dementul părea să aibă puterea unui urs. După ce a reuşit să-l facă pe Jerichis să cadă se aruncă cu toate puterile asupra lui Andersen. Nu se poate spune care din cei doi strigase, dar amândoi au căzut peste bord în apă.

Aceasta a fost clipa când Petre a apărut la marginea geamandurii, ţinând pe inginerul leşinat. În urma lui, au apărut capetele lui George şi a lui Lu Wang.

Fie datorită scuturărilor fie datorită aerului proaspăt de mare, acesta îşi deschise ochii şi se uită în jur, clipind des, având fruntea brăzdată de riduri. Când Petre l-a privit şi a văzut că era treaz l-a lăsat puţin jos şi aşteaptă ca să se prindă şi să se ţină singur de marginea geamandurii.

Între timp Jerichis s-a ridicat. El l-a văzut în apă pe căpitan şi pe Jim, care încercau să ajungă la barcă. Dar valurile o îndepărtau mereu de geamandură dar aceasta ajunse deja la o distanţă de douăzeci-treizeci de metri.

Tânărul inginer se ţinea de geamandură cu toate forţele. El îşi muşca buzele, privind la cele ce se întâmplau în barcă şi în apropierea ei. Încet, încet, lui Andersen i-a revenit memoria, îşi aducea aminte că l-a chemat pe Jim dar acesta nu a venit. După aceea şi-a amintit că a fost legat de cei trei şi că apa a început să inunde Sfera de oţel şi că.… dar mai departe nu mai ştia. Aici memoria lui s-a întrerupt, aici a fost momentul când după toate chinurile prin care a trecut şi-a pierdut cunoştinţa. Când Jim împreună cu ceilalţi doi voiau să fugă îşi spuse Andersen, cu privirea fixă, înainte. Rămase astfel multe minute nemişcat, încercând să-şi facă ordine în gânduri. Jim m-a legat pentru că am vrut să-l împiedic să părăsească Sfera de oţel şi să golească butoaiele cu benzină. Barca de acolo este a FORTUNEI. Unul din cei doi din apă este Jim, iar celălalt…?

Cu un strigăt sălbatic sări în sus. Şi-a recunoscut tatăl îl vedea clar luptându-se cu Jim. Înainte ca Petre să-l poată împiedeca, el se aruncă în apă ca să-l ajute pe tatăl său.

— Se îneacă, îi strigă Petre lui George agitat. E aşa de slăbit, că nici trei, metri…. Petre s-a oprit din strigăt, văzând cum George îşi scoase haina cămaşa şi pantofii.

— Dar Mr. Farrow, nu puteţi. Apa tare adâncă şi dumneavoastră transpiraţi şi inima poate să se oprească. Lu Wang încerca să-l reţină.

— Vezi mai bine să nu faci tu febră, Lu Wang, răspunse George nu prea prietenos aici este vorba de secunde.

— Sunt gata! strigă Petre. Şi el s-a dezbrăcat şi aştepta doar ca George să fie gata.

— Hai! George şi Petre săriră deodată în apă. După câteva secunde ieşiră la suprafaţă şi cu mişcări puternice înotară spre tânărul Andersen, pe care puterile începeau să-l părăsească.

Înoată tot mai slab. Se părea că înghiţise apă, faţa îi era albă.

Între timp Jerichis şi matrozul se chinuiau cu eforturi comune să dirijeze barca greoaie şi greu manevrabilă spre locul unde se aflau încă Jim şi Andersen.

Acum se scufundaseră amândoi. Nu se ştia, dacă intenţionat sau că-l părăsiră puterile. Dar cu toate eforturile depuse de Jerichis şi de matroz, valurile înalte de doi metri deviau barca mereu de la direcţia dorită.

Matrozului îi scăpă din mâna vâsla. Aplecându-se să ia altă vâslă se lovi de Tommy, care în urma şocului se trezi din letargia sa şi sări în sus. Crezând că matrozul voia să-l agreseze, Tommy îşi ridică braţele şi a început să-l boxeze.

Jerichis l-a văzut şi s-a grăbit să-i vină în ajutor camaradului său, dar prin aceasta a reuşit să-l atragă în luptă şi pe Joe.

Acum operaţia paşnică de salvare s-a transformat în luptă. În afară de Lu Wang care şedea singur pe geamandură, toţi ceilalţi erau prinşi în luptă contra diverşilor adversari.

Atât în barcă cât şi în apă se desfăşurau bătăi aprige, om contra om.

Jerichis şi matrozul au reuşit să-i neutralizeze repede pe Tommy şi pe Joe.

Cei doi ingineri, după ultimele săptămâni grele nu erau doar cu nervii la pământ ci şi secătuiţi de puteri, prin hrana insuficientă şi deficitară.

Acum zăceau gemând în barcă, ţinuţi strâns de Jerichis şi de matroz. Încercările lor de a se ridica au fost fără mult efort înfrânte.

Petre a reuşit să-l recupereze pe Andersen cel tânăr. Acesta în stare aproape inconştientă şi fără putere, se lăsă susţinut de Petre, care cu mişcări viguroase înota spre barcă.

George privea în jur, când un val l-a ridicat în sus. Vedea barca, pe Petre cu Andersen şi geamandura cu Lu Wang deasupra. Dar căpitanul şi cu Jim însă au dispărut. George inspiră adânc aer în piept şi se scufundă. Când deschise ochii a putut vedea destul de bine aproximativ douăzeci de metri. A văzut două siluete. Se înşela oare? George s-a repezit spre ele. Întinse mâinile şi-l prinse pe căpitan, i-a văzut faţa. Oare va reuşi să-l ducă la suprafaţă? Începea să se facă simţită

oboseala după o noapte nedormită şi vâslitul obositor de peste zi.

„Nu renunţa” îşi impuse el. Cu mâna stângă l-a prins pe căpitan după care cu mişcări viguroase ale picioarelor şi ale mâinii drepte a început să înoate pentru a ieşi afară. Din cauză că a stat prea mult în apă iar aerul din plămâni era pe sfârşit, simţea în urechi un vuiet ca de cazan iar în faţa ochilor nu vedea decât scântei. Cu fiecare secundă puterile îl părăseau.

— Mai departe! a fost singurul lui gând, poate mai este posibil să fie încă salvat. Peste un minut poate va fi târziu. George nu-şi supraevaluase puterile. O voce internă îi spunea: Trebuie să-l salvezi!

Sărise în apă fără să se gândească la pericol, la propria lui persoană. Acest pericol era acum real. Calculă cu un calm ciudat cât timp va mai putea rezista sub apă?

O secundă? Poate două. Şi apoi va ajunge sus, va mai avea de parcurs câţiva metri până la barcă sau la geamandură. Începea să se îndoiască că va putea supravieţui.

Nu s-a gândit niciodată că va sfârşi aşa? Nu, niciodată. A fost de atâtea ori în apropierea morţii, în junglă, în misterioasele morminte indiene şi în faţa unor călugări fanatici.

Aici însă şansele de scăpare erau mult mai mici, erau nule. Nici o întâmplare nu-i mai putea salva, nu-i mai putea nici pe el nici pe Andersen. Cu toate acestea, nu renunţă să se salveze pe el şi pe căpitan.

S-a gândit la felul cum ar fi luptat Petre, până la ultima suflare. S-a gândit la tatăl său care era acum departe pe „Insula odihnei”. Dintr-o dată a avut impresia că trebuie să învingă. Gândul că dacă va pieri aici, în mare, nu-i va mai revedea pe cei dragi i-a dat noi forţe. În jurul lui a început să se lumineze. La început nu i-a venit să creadă dar după câteva clipe a fost sigur. Era la suprafaţa apei! Reuşise!

Dansul sălbatec al valurilor l-a purtat în sus şi în jos pe el şi pe căpitanul inert ca şi cum marea nu ar fi vrut să renunţe la cele două jertfe omeneşti.

George nu-şi credea ochilor. Acolo unde tocmai a fost barca urlau cele trei elice ale unui hidroavion, care era ţinut de două flotoare mari pe apă.

— Hello, hello! Ceva deschis la culoare plesni apa lângă George. Era un colac de salvare prins cu o funie. George se prinse fără ezitare de el. Colacul i-a scăpat din mână, dar frânghia i-a rămas. Ţinând-o cu putere a tras colacul spre el. Între timp hidroavionul se apropia încet de el. Când George a reuşit să treacă colacul de salvare peste braţele lui Andersen,

doar câţiva metri îi mai despărţeau pe el şi pe Andersen de avion.

VI
SFÂRŞITUL SFEREI DE OŢEL

GEORGE NU A PUTUT SPUNE cum a ajuns la avion. De cum a avut ceva solid sub picioare s-a prăbuşit în braţele lui Petre. Acesta, ajutat de Jerichis l-a dus în cabina hidroavionului. George s-a trezit de abia când Petre l-a bătut pe umăr.

— Makassar, toată lumea coboară, strigă Petre râzând.

— Ce e? George a făcut ochi mari. Auzi apoi urletul unei sirene de navă şi a văzut pe geam coşurile unui gigant transoceanic.

— Hai George, îţi dau eu o mână de ajutor! Încă nu vei putea sta în picioare. Şi apoi ne legănăm al naibii tocmai a trecut un remorcher şi a agitat apa în radă. Ştii doar, valurile sunt cele mai rele.

— Andersen! spuse George ca în vis.

— Trăieşte. Îţi povestesc totul mai târziu. Acum vor să vorbească cu tine cei de la autoritatea portuară. Peste câteva minute, George se afla într-o încăpere plăcută. Şedea pe un scaun. În faţa lui, dincolo de o masă mare, un om în uniform albă cu şnururi aurii. Lângă el era aşezată o cască colonială.

— Nu am fost puţin mirat când am auzit că aţi participat şi dumneavoastră domnule Farrow, a început funcţionarul şi am decis să vă ascult pe dumneavoastră mai întâi. Pe căpitanul Andersen l-am dus la lazaretul portuar. Acolo sunt şi celelalte trei persoane. Ce s-a întâmplat de fapt domnule Farrow?

— Nu ştiu ce vreţi să ştiţi domnule, ridică George din umeri, eu ştiu că toată viaţa îmi voi aminti de ultimele trei zile. Poate că au fost patru sau cinci. Ştiu atât că stau în faţa dumneavoastră, după ce am văzut flotoarele unui hidroavion.

— Mă interesează cum s-a scufundat vasul FORTUNA, moartea numitului Jim Fulireston şi că este adevărat din vorbăria despre Sfera de oţel. Eu am aici un raport al pilotului Bernhard şi al radiotelegrafistului liniei aeriene de pe avionul lui Bernhard. Cei doi declară la fel, că zburând spre Makassar, în plină mare, au văzut o barcă şi o geamandură. Au coborât să vadă despre ce e vorba. Au ajuns la timp să vă salveze pe dumneavoastră şi pe căpitanul Andersen, după ce-i preluaseră pe ceilalţi. Pe drum au aflat câte ceva, dar ei recunosc deschis şi cred că au de a face cu nişte demenţi. Numele dumneavoastră îmi este cunoscut, sunteţi un om pe care oricine se poate baza. Vă rog deci să-mi spuneţi ce ştiţi ca să pot înţelege şi eu. Totul este atât de neobişnuit încât de n-aş fi trecut prin atâtea, aş crede în basme.

George respiră adânc şi povesti. A început cu călătoria pe FORTUNA descrise orele de agitaţie din timpul taifunului şi scufundarea vasului. Mai spuse:

— Este pentru prima dată că nu-mi ţin cuvântul, a trebuit el să precizeze. Am spus căpitanului Andersen că nu voi spune nimic despre Sfera de oţel. Acum cred că tăcerea nu are rost. În timpul drumului în barcă, căpitanul mi-a povestit următoarele. George a relatat ceea ce a auzit despre Sfera de oţel. A vorbit despre ladă şi despre eforturile celor doi Andersen pentru finalizarea acestei lucrări.

Ofiţerul de poliţie portuară îl ascultă atent fără să respire, cu faţa roşie. Relatarea lui George era însă atât de precisă încât nu lăsa loc nici unui dubiu.

— Şi chiar când aţi intrat dumneavoastră a invadat apa? întrebă poliţistul când George a ajuns cu relatarea la acel episod. Acesta a dat din cap aprobator.

— Chiar atunci evident că n-am putut verifica ce s-a întâmplat. Am văzut un om legat care mai târziu s-a dovedit a fi Andersen cel tânăr, l-am eliberat şi l-am dus sus. Ceilalţi trei oameni…

— V-am spus că unul din ei s-a înecat nu-i aşa? l-a întrerupt poliţistul.

— Da, spuse George, era acolo acela care lupta în apă cu căpitanul Andersen.

— Se pare că, după cele ce le-au aflat aviatorii de la însoţitorii dumneavoastră că acel om a fost atentatorul. Ştiţi mai multe?

— Eu cred că lucrurile stau altfel, răspunse George, dând din cap, i-am văzut pe ceilalţi doi care au ieşit din Sfera de oţel, mai de aproape. Criminalii nu arată aşa. Aceşti oameni nu prea pot fi făcuţi răspunzători pentru faptele lor. Nu mă pot pronunţa asupra cauzelor exacte care au dus la catastrofă. Dar oameni care luni de zile lucrează împreună, în condiţii atât de grele nu pot fi nişte canalii. Poate că staţionarea îndelungată sub mare, pericolele permanente le-au zdruncinat nervii. Asta va reieşi mai precis din examinarea lor.

— Aveţi dreptate! spuse funcţionarul dând din cap aprobator, deocamdată cei trei au nevoie de îngrijiri medicale. Acum nu se poate scoate nimic logic de la ei. Încă o întrebare ce s-a întâmplat cu Sfera de oţel?

George ridică din sprâncene.

— O fi inundată şi tot acolo unde am văzut-o.

— Hm. Funcţionarul se ridică, la fel şi George, pe care-l dureau toate oasele.

— Acum pot să plec? întrebă George.

— Vă mulţumesc domnule Farrow. Funcţionarul i-a dat mâna. Mi-aţi dovedit că vă apreciez pe drept, mai rămâneţi la Makassar?

— Evident dacă mai aveţi nevoie de noi.

— Nu va fi mai fi cazul. Poate doar căpitanul Andersen să aibă nevoie de dumneavoastră.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă George tresărind.

Pe faţa funcţionarului de poliţie s-a ivit o expresie de tristeţe şi de milă.

— Dacă există cineva care l-ar putea consola că în câteva zile şi-a pierdut tot ce a avut, atunci dumneavoastră sunteţi acela.

— Şi-a putut salva fiul, obiectă George, căruia nu-i plăcea să fie astfel elogiat.

— Da şi nu, a fost răspunsul, l-am văzut pe Andersen junior. Rămâne în viaţă dar mă îndoiesc că va putea uita prin ce lucruri groaznice a trecut. Aşa cum arată el acum, arată ca un om al cărui creier numai este în stare să lucreze.

*

Poliţistul a avut dreptate. Când peste o săptămână George, Petre şi Lu Wang şi-au luat rămas bun de la căpitanul Andersen, urmând să plece din Makassar, cel din faţa lor, era un moşneag, cărunt, care de abia mai semăna cu comandantul vasului FORTUNA.

— Nu vă voi uita niciodată, spuse Andersen cu lacrimi în ochi, dar vă rog, nu mă uitaţi nici dumneavoastră pe mine şi pe fiul meu. Voi rămâne aici, până ce fiul meu se va însănătoşi sau până va muri.

George nu a putut răspunde. I-a strâns mâna căpitanului şi s-a întors.

Întâmplarea cu Sfera de oţel a fost pentru cei trei tovarăşi de călătorie una din cele mai triste. Îşi aminteau adesea cum în portul Makassar, căpitanul Andersen stătea, pe când ei, cu un alt vas plecau spre noi aventuri, noi pericole şi alţi oameni.

Sfârşitul volumului: **SFERA DE OŢEL.**

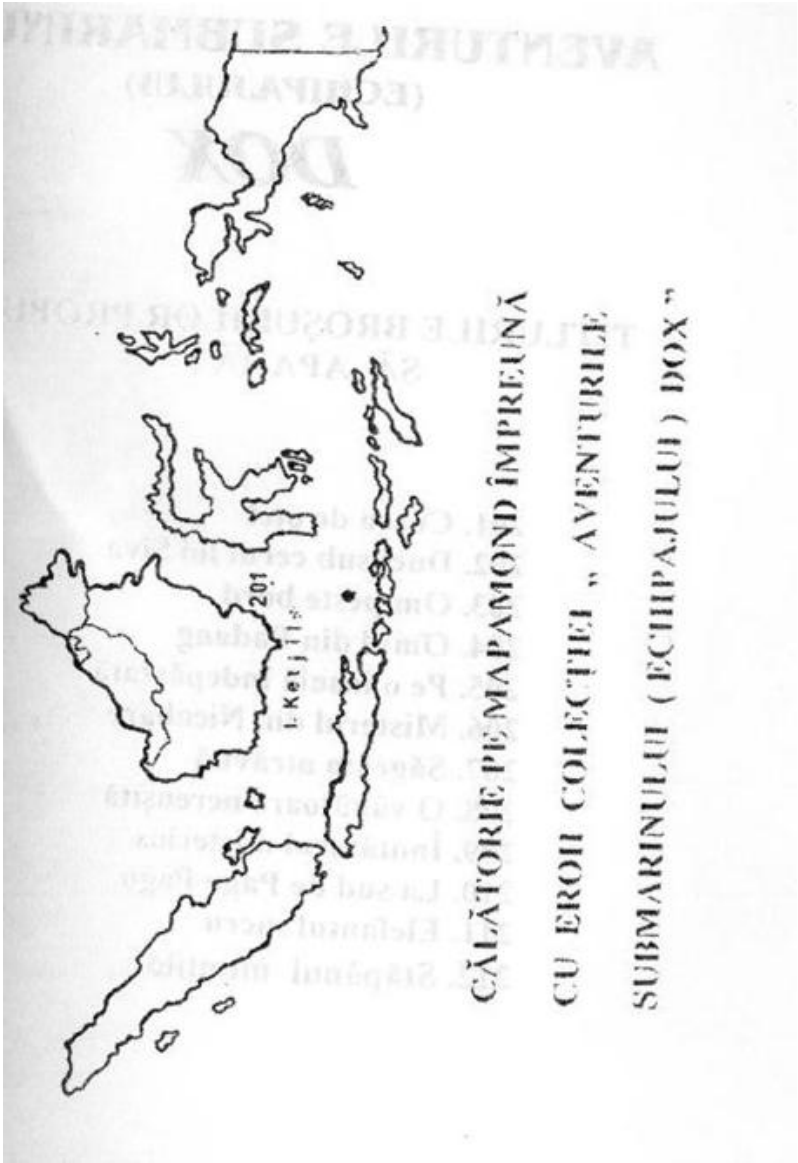

În numărul următor:

PRIMEJDIILE AMAZONULUI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro